

Бодљикаво Пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Пресе» за продају новина и часописа, Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечна 60.— дин.,
полугодишња 120.—, годишња 240 динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 11 СЕПТЕМБРА 1943

БРОЈ 94 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

САВЕЗНИЧКА ПАЖЊА

— ПАЗИ ОВИ НАС НИСУ ЗАБОРАВИЛИ

ТУЂЕ ДЕЛЕ АНГЛОСАКСИ — ПО СПУШТЕНОЈ ЈАКО ТАКСИ

Кад немају срца за јуначко гвожђе
А лоза високо и кисело грожђе
Хватају на приче и на разне сплетке
Па да би Стаљина придобили за се
Они бакшиш нуде, али туђе — зна се
И не жале трошка да се за њих гине
Важно је да неко терет рата скине
И да се крвави а они ће можда
Да отворе касе и понуде вожда
Јер код њих не расту војници што гину
Већ вешти трговци који најмак скину
А када ратују, нађу се будале
Што за њихов рачун мостове попале
И место Енглеза стоје сред мегдана
Па ту сви остану ко топовска храна
Ал у овом рату Џон Бул већ се чешка
Будала све мање, била нека грешка
Па Енглези сами разапели шатру
Играју се рата и гутају ватру.

Њихов сан

Гежија Англо-американаца за давно-жељени састанак са маршалом Стаљиниом све је предвидела

На истоку има много краи, зноја,
Сведоци смо тешког и крвавог боја
Бољшевичка војска целу снагу крши
Решно се Стаљин пробој да изврши
Од идуће зиме кожа му се жежи
У брзом решењу судбина му лежи
Ал одлуке нема, фронт се цео држи
Бољшевичку војску офанзива спржи
На измаку већ је и напад малакса
Па се помоћ чека сад од Англосакса
А ови већ вичу: »Ми хоћемо брате!
Ал други фронт дају на месечне рате
Стаљин види да је већ »израђен«
Зато је нервозан, тужан и ојађен
Јер осећа да је упао у кризу
Крај његове снаге сада је већ близу
Неуспела сасвим офанзива летња
А зима изгледа ко ужасна претња.

Епиграми

Рањен медвед већ се чешка
У рачуну била грешка
Залуд жртве толки јад
Јер и поред офанзиве
С чим ће зиму да преживе
Кад им свима прети град.

Черчил Французима вели
Да им свако добро жели
Лепе речи, китијаст вез
А колико за њих мари
Показују јасно ствари
Стални пуни Перлашез.

* Перлашез, највеће гробље у Паризу.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

Илија Јукић и Ивановић
Пред судом

Лондон, септембра. — Главни говорници са »кратког вала« из Лондона, Илија Јукић и Ивановић, иначе познати »Југословени«, и саветодавци за Србе, одговорали су пред енглеском комисијом за пропаганду. Њих двојицу туже њихови наредбодавци из »Секрет-сервиса« за подвалу и обману. Тужба их терети да су примали много фунта, а нису постигли својим »кратким валима« онај резултат код Срба, који су обећали својим госама.

На постављено питање зашто је обмануо Енглезе, Илија Јукић се овако бранио:

— За мене сви Срби знају да нисам Србин и зато ми је посао био отежан. Ја сам се камуфлирао колико сам могао и претстављао сам се као »велики пријатељ« Срба, али пошто незнам добро српски брзо сам се демаскирао и отрцао као папуциски мачак. Све што данас говорим преко радија то је исто као кад бих говорио у ветар. Нико више неће да ме слуша и ако умем да лажем савршено. Ја могу да рачунам само на највеће будале, а тих је све мањи број.

— Уел, одговорио је тужилац, а шта сте ви то Срби-ма причали!

— Ја сам им по сто пута трубио како ће рат бити готов за месец дана. Мислио сам да ће то најбоље да упали код Срба.

— Дамнед, како сте могли да будете већи Енглез од Черчила, кад он сам прича да ће рат дуго трајати.

— Рачунао сам на лакомислене и заборавне Србе, који су и раније гутали ватру.

— Од куда ви закључујете да има оваквих Срба!

— Па када сам био мали чиновник у југословенској министарству спољних послова, ви сте успели да ме прогурате из 7 групе у 2 групу и тако сам од чиновничја уско-чно за министра, пробушио све законе, а нико није мрднуо претом. Из тога и других »ситница« сам закључио да могу да блефирам неограничено. Ја сам вам се за ту услугу одужио, али како више моји »вали« не пале, то вас молим да ми дате други посао, а мене нека замени мој брат-лажов Ивановић.

— А не могу ни ја више да се примим тога посла, одговорио је Ивановић. Истина је да ја знам још боље да лажем али су ме Срби намрисали и открили да сам Јеврејин, пошто се и ја гађам с падежима. Зато вас и ја молим да нас обојицу пензионшете и одликујете са скромним енглеским одликовањем — фунтом стерлинга.

Њег партнера, а ни да му угоде
то се рачуна да ће идућа кон-
ференција морати да се одржи
негде у Палестини, јер то је је-
дино »неутрално« место које би
се свидело њиховим наредбодав-
цима — Јеврејима.

ИЗИЂЕ ИМ У СУСРЕТ

»Манчестер Гвардијан« пише
да се на састанку Чанг-Кај-Шека
и лорда Маунтбена воде прего-

вори да ли да се поново освоји
Бурма и Бурмански пут или да се
Јапан нападне с мора преко Ма-
лаје и Суматре? Дакле, једино
има да се реши ово крупно пи-
тање. Иначе Јапанци их чекају
раширених руку и сигурно ће им
изићи у сусрет.

ШАЛЛОК ПИШЕ

Њујорк, август. — У току овог
месеца биће сасвим завршена
селидба књиговодства која врше
књижење о лиферацијама, по-
зајмљивању и изнајмљивању. Ста-
ре просторије биле су много те-
сне, јер је Ујка Сам наредио да
се сви дужници и издаци у пуној
цени воде у књизи, па се посао
проширио.

Како нико не пита пошто је ро-
ба него само виче: дај, Ујка Сам
прави посао без контроле и пи-
ше цене које му се свиђају.

НОВИ ПРОРОК

Њујорк, септембра. — После
изјаве америчког pilota Рибен-
тера, да Рузвелт својом полити-
ком бољшевизира Америку, Јев-
реји у Њујорку почели су да
скупљају прилоге да подигну спо-
меник Рибентеру и изјави да ће
га, ако се оствари овај Јеврејски
сан, прогласити за пророка Новог
века.

НОВА ОТКРИЋА

Калкута, септембра. — Тек ове
године открили су Енглези да је
Индија богата земља и зато су
извели огромне количине жита,
да се не би морале бацати.

Што велик део Индуса гладује,
није брига Енглеза, пошто су Ин-
дуси научили већ годинама, од
господарења Енглеза, да стежу
кајиш.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: »Просветна
заједница« а. д.

Телефон редакције: 25-681.
Штампа »ЛУЧА«, Београд, Кра-
љице Наталије бр. 100.

Казнени завод
НАЈБОЉА ШКОЛА ЗА АМЕРИЧКЕ ВОЈНИКЕ

АЙЗЕНХАУЕР: — Одликујем вас са највећим одликовањем за бацање бомби на цивиле!

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 5 СЕПТЕМБРА

Цео јули и август све је кукал на врућину и запарину, а сада када је окишило и захладило свет опет није задовољан. Вечерас нас ухвати онај пљусак и кога сам срео, он је, журећи посавао кишу. Нарочито је Сава презник био љут.

— Па то није страшно! — тешио га је, док стојимо у једној капији и чекамо да престане пљусак.

— Како да није страшно — љути се Сава. Зар ја пролетос изломи грбину риљајући и сејући у мојој башти па кад је било најважније ја сваки дан молим Бога бар за росу, а оно ни да кане. А сада када киша не треба ником она пада сваки дан.

— Тако је то у природи — велим ја тек да нешто кажем јер видим да је човек у праву, а он ми вели:

— Ова киша личи на главни згодитак на класној лутрији коју човек добија два дана после своје смрти. Од тога само наследници виде вајду...

ПОНЕДЕЉАК, 6 СЕПТЕМБРА

Моја комшица Савка љута као коров. Јутрос и не одговори на мој поздрав, па се ја мало и наљутих. Када сам се вратио у подне, затекнем је код моје Сојке. Реших се да је не поздравим, али чујем како плаче у кућни, па се сажалих и уђох.

— Шта је комшица? — упитам ја, а она ми кроз сузе исприча да се посвађала са њеним Вељком. »Убио ме, закопао ме... заврши она своју оптужбу против мужа.

— Па шта је то урадио? — питам ја из учтивости, уверен да се ради о некој ситници, а она поче:

— Имала сам један зимски капут нов новчијат који сам чувала као очи у глави. Али он Вељи трн у оку. »Да га продамо, да га продамо« — вели он сваки дан и ја, најзад, пристадох. Дам му капут да прода па са тим новцем да купимо огрев. Кад синоћ — шлог да ме трефи. Он носи балон ракије. Шта је то? питам ја згранута а он ми каже: То је мој огрев...

УТОРАК, 7 СЕПТЕМБРА

почеле већ школе, а за нас родитеље нове бриге и издаци. Мој синовац, мали гимназиста, натерао оца да му купи нову ђачку капу и овај се, добросрећник, издужио и дао трећину плате; а увече му син казао:

— Замисли тата, професори нам рекли да не мора да се купује капе.

— Па што не рекоше раније — вајка се отац.

— Ћути тата, боље што нису рекли. Бар сам дошао до капе...

СРЕДА, 8 СЕПТЕМБРА

— Јао, госпа Цано, шта је са Вама? — поче јутрос на пијаци госпа Мица порезниковица да разговара са једном сувом и штркљастом дамом, а дотле је самном разговарала. Чекали смо кромпир, и, наравно развезао се разговор.

— Море, не питајте шта ми је. Невоља! И то све због оне аспиде Vere. Све ми је она наместила.

— А зашто, збогу? — чуди се госпа Мица.

— Због зависти што сам млађа и лепша! (Ја се стресох). Каква ли тек мора да изгледа та Вела када је овај акреп млађи и лепши?...

— Оке то, оке — одобрава госпа Мица и оне почеле нешто шапутати и на крају чујем саме речи госпа Мицине: »Само право је да и ја нешто зарадим јер видите, данас ништа нема џабе«.

— Ју, зар и ти да наплатиш. Мало сам те целу зиму дуванила и ранила, шушо једна...

И за час се направи кркланац да је и жандарм имао посла.

ЧЕТВРТАК, 9 СЕПТЕМБРА

Данас први дан давања дувана по купонима па и пушачи и трафиканти у свечаном узбуђењу. Особито се пушачи осилили. Знају да им стоји следовање па журе. Ал опет треба пушити, а нико нема дувана па је то невоља.

Зато је данас била опет гужва по трафикама коју су хтели да искористе многи.

Тако један чича моли дуванчију:

— Отфикари, богати, за две недеље да се не мучим овако стар.

— Не може, не може — брани се трафикант, а чича вели:

— Да сам нека млађа женска онда би могло...

— А ти се онда опериши па пробај — вели му трафикант љутито.

ПЕТАК, 10 СЕПТЕМБРА

Добио ја следовање у дрвету као пензионер. Наравно цепанице. Нађем после грдних мука једног тестераха који пристаде да дође у подрум.

— Пошто то да исечеш? — питам га ја.

— Двајест банке и ручак — одговара он.

— Па бре, ја сам за дрва дао сто динара а сечење да платим дупло — чудим се ја, а овај ми чова одговара:

— Ја мора да зарадим иљадарку а ти ако нећеш стружи сам.

И, заиста, на крају сам узајмио тестеру и сам истругао тих неколико цепаница.

СУБОТА, 11 СЕПТЕМБРА

Дошла госпа Славка сва запенушена код мене и моли да говори на телефон. Видим дрхти од љутине.

— Шта се десило? — питам је ја.

— Брука, брука — говори она шапатом а видим бес је гуши. Замислите, она моја Дара, служавка, дошла синоћ тачно у десет. Па бар да је само то, већ обукла моју хаљину и комбинезон и све се улопала. Изгрдим је, а она ми одмах отказа. Па не само то већ је отишла у Радничку комору и оптужила ме да сам је увредила... И сада зовем Душка адвоката да иде самном и да ме брани јер можда ћу да испаднем крива што јој нисам захвалила на пажњи што ми је упропастила хаљину и комбинезон.

House БОДЉЕ

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Трећи позив бије жицу
Приредио утакмицу
Привукао масе
Сваки од њих играт' уме
И сви пате од разуме
Ал, бар пуне масе.

ТАКО И ТРЕБА

Гужва је добила трку »муња« а тако и треба да буде јер без гужве нема лова у мутној води и многи је у гужви дошао до добре ћаревине.

ОД ЊИХ И БИЈЕ МАЛЕР

Чиче из два водећа клуба одиграли су утакмицу која се завршила победом плавих. Сада бар ови други знају одакле их бије малер. Од матораца.

СОБНИ ТРЕНИНГ

Иако је дивно време за тренирање на терену, многи црноберзијанци су принуђени на собни тренинг који траје од 15—30 дана. Шампијони терају и до шест месеци.

Из Бора

Балетски играч као копач

— Кад већ нећете да примите моју понуду, онда ми бар помогите да устанем.

Ситничке БОДЉЕ

ЧИНОВНИКУ

У јесен је теби мило
За све фали ти »купило«
А бриге те вију
Спремај се за Божић бату
Зато целу твоју плату
Мети у туршију.

ЋАЦИМА

Као тренинг дође школа
Треба само знање пола
Тешко вам и то
А кад дође крај године
Сваки од вас онда брине
Да не буде зло.

ЛОНДОНУ

Сада стишај нарав бујну
Спремај бонтон и за кујну
И смањуј комфор
Ако само случај хтедне
Може луксуз да преседне
Ту је, бато, чвор.

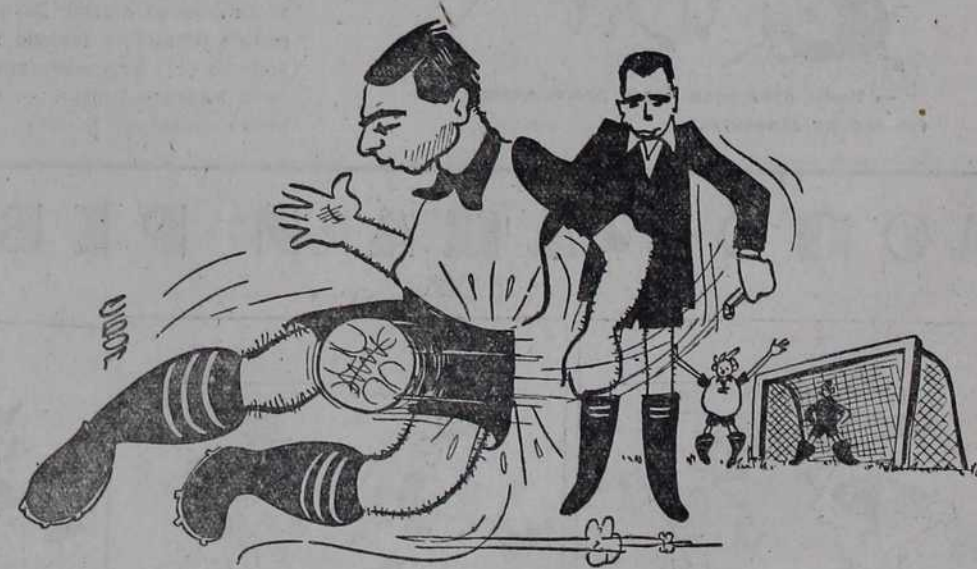
АПТЕКАРУ

И због медицине »лечка«
Замграла код вас мечка
Па сад казна пљус
Утешне не вреде речи
С тим се болка та не лечи
Само ричинус.

Б.С.К. - С.К. „1913“ 2:0

СПОРТ
ДОНОСИ:

Код судије Витковића није прошао Столетов воз, шутирање из руке.

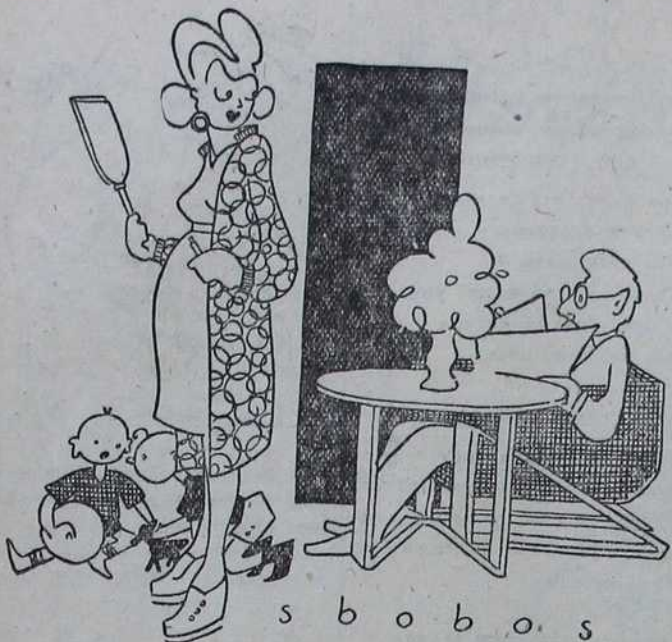

Судија Витковић: »Стој, Столе, не пролази тај воз код мене!

Тошке као спортиста

Једно или друго

Жали се пп Бојица из Бадовинаца на некога свога сабрата, коме је дао потпис на меници и сад мора он да плаћа.

— Ето мој Јанко, ни куснуо ни лизнуо од свих тих пара и сад ја морам да плаћам.

— Па лепо, оче Бојица, а јеси ли ти јамчио потписом за њега?

— Разуме се да сам јамчио.

— Е, кад је тако, одговори Јанко, остаје ти да урадиш једно од овога двога: или плати па ћути, или ћути па плати — трећега нема.

И ОН СЕ ЧУДИ

— Боже, Боко, како ти очајно изгледаш, а отац ти је био увек тако елегантан!

— Не могу ни ја довољно да се начудим, јер носим само његова одела.

КАКО ЈЕ КНЕЗ МИЛОШ НАГРАЂИВАО ЛАСКАВЦЕ

Неки прота да би се додворио Господар Томи Вучићу док је овај за време изгнанства кнез-Милошевог, био најмоћнији човек у Србији — напише му и посвети једну песму, у којој је величао Вучића на рачун Милошевог. Али кад се после неколико година вратио Милош за књаза, противије ништа остало него да напише песму и Милошу. Међутим, неким случајем Милош дође и до оне песме посвећене Вучићу — јер су се протини пријатељи по обичају, за то постарали.

Милош узме обе песме преда се и позва проту. Кад је прота ушао и пред Милошем видео обе своје-песме — претрнуо је.

— Јеси ли ти писао ове песме? упита Милош.

— Јесам, господару, одговори прота.

— Е нисам знао да си овако добар сочинитељ, само ове две песме не могу да остану заједно, као ни ја и Вучић. Него ти се сад реши коју ћеш од њих две појести...

— Ама како ћу господару појести толику хартију, закука прота (јер је и једна и друга била написана на по пет табака).

— Како год знаш, само одавде жив нећеш изаћи док једну од ове две песме не поједеш, заврши Милош оштро. Затим нареди момцима те донеше тестију воде уз коју злосрећни прота отпоче жвакати табаке, — то јест песму посвећену Вучићу.

Уфати ме нека мука у цигерку а оваје пусто сало се упали па ич не могу мрдам с крази Затој сам се разлетеја по ећими и доктоли и они ме узеше на миндрос па ми тураше неку цевку у мешинку и водише по неки апарати па ми збори понајголем од тија аћими е господин Тошке мореш си прајиш ђимнастику због зашто ти је салце дошло у комшилук на куде срце па се може напраји тараф-тараф него да си држиш поцврсту дијету и да си радиш бокс још такој нешто да ти спадне мешинка. Арно, бре убаво господин доктор — викам си ја за дијету је с'г колај работа ама ће запне за тија проклету ђимнастику због зашто сам ја еснаф човек, домакин сас бели мустаћи па му не иде да си тепам але с детињу и да се замлаћујем како сојтарија. Ич да си не береш гајле, тој ти је с'г мода па ги има мнозина што терају сојке по спортови иако ги ни андрак не фали, него се уписуј на куде футбалери због зашто у тој друство не се мора да запне.

Тој ми довај господине зборим си ја понда питујем у које друство да се записује а ећим ми вика:

— Има ги овде мнозина доктури што се мају сас тија зарзавати па да видиш неје лоше.

И такој ти ја пут за уши па си појди на брдо да фаћам сувезу сос тија јагуриде. Скршија сам краци док сам се попеја на куде брдо и одма сам видеја да ће од ову замлатотину да бидну ту рефа посла. Један чича с браду стајао си на ар капију и салте вика Не бре на мен а неки ђаволи га бију слопату и он се јадник брани. И сам сам дошеја у то друство па ги љуцки питујем ди треба да се уписујем а онај с браду си збори:

— За ч'с ће се напраји место за теб. Док сам имаја паре не дадоше да си видим лопату ал' од како сам останује суво дрво они ме истурише на пољанче и с'г си изигравам подмладак. Затој ће за тем да бидне побоље да те туримо у управу. Туј се нема запне већ салте свака три месеца има си потписујеш меницу а ако бидне слаба сезона има си одврзујеш кесу.

И такој ти ја улезнаја на куде управу и сад салте чекам да ме дрмну за пописивање а за плаћување ће да бидне повуци по-

тегни, због зашто ми се пресушија чекмеже па сам и ја дошеја да си нешто клопнем а не да одврзујем кесу. А с'г у здравије и скоро вићење па ће на прву утакмицу да се чује какој гура бата Тошке.

— Владо, причекај само часак, па ћеш чути глас чувене певачице, госпође Мекинџе.

Бодликава

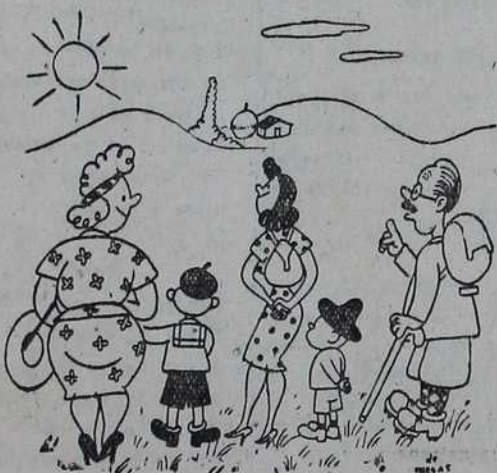
Ми смо од увек били познати као народ кога свако може да експлоатише. Зато су јевреји и сви странци могли од Срба да виде вајде, а сами Срби нису никад успели да се користе богатствима своје земље. Зашто је то и откуда то долази, то нико није испитивао, а ваљда није ни важно. Ми смо били задовољни са тиме да смо туђа врећа па нисмо више ни тражили, а све оне белосветске але које су годинама клопале наш зној и муку нису ни помишљале да нас одвикавају од ове наше мане.

Одједном без икакве акције и пропаганде, изродила се код нас једна генерација која је поверовала да има трговачке способности па су сви ударили у трговину баш онда када је томе најмање време. Тај, тако позно манифестовани трговачки дух донео је врло чудне последице. Завладала је себичност и свако гледа само себе, сматрајући да је подвала у трговини не само дозвољена већ и неопходна. Зато данас из сваке крчме и биртије одјекује песма и лумперај док читав низ породица нема ни толико да се прехране. Зато се сваки дан тужакују, заваћају и пањкају, зато се жене и удају, воде љубав и луксузирају, а у исто време бусају у прса и причају о своме патриотизму.

И као што су јевреји за своју бофл робу имали бомбасту и вашарску рекламу тако и они

— Жена мужу:
— Сваког дана си ми све невернији и ко зна да ли су ова наша деца баш твоја.

ОЧНИ ЛЕКАР У ПОЉУ

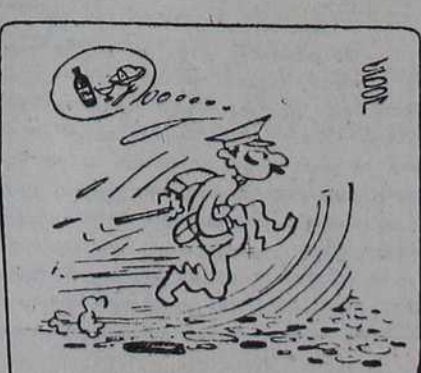

— Прочитајте овај пејзаж!

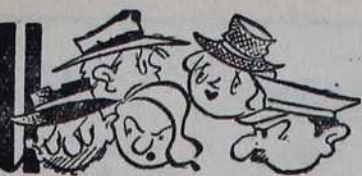

— Имам пуне руке посла драга, неznam прсто где да започнем.

ЛОПОВ АША И РЕВНОСНИ ЖАША

Тресто матор Јовице

Досла нама и сад че да будне св-
асета због дрва јербо дрваци неће
да алотусти спатуацију. без ове з.
нас одиу ко јалиа а платта јошета
Није био код куће а ја сам насе
кућене плото па сад немамо у кући
ни сибицу а илеба да се кува тала-
даје и текмес зато се платта забринуо
та је јуце био код цика љубе дрваци
ал овај каже да неће а платта к-
азе знам за жадај зато што зна
да немам ја платтин а кад би до-
шло платице одма би мого да ми да
дрва.

Цика воја отишо у Сајвоћ зб-
от зато је платова е логне межуине
та ја уфракци и оглатали с ве-
лику казну да све сатуце а сат-
ина оту шели да бију севаци у
визити зато је шела да јим подрвали
и немо платино па досла куци и без
платина и без Намелница ал јошета
оце диде јербо она платице па зато
неможе да седи код куће без мола да
лади за ону њему целку мату сао
и данас шела могу и бои шикел
ко краје муско

екола је појела и код мене је
лазедни ситалесина једна лостајица
што само више и лди ал је се нико не
тласи зато што је женско. ја сам био
код ње у физити па сам видио да
ија једног килајицу са наоцали и
сад она мала да кува мнаце куље

да платиам а мозам нема миста
нео само онако да јој плави дивство и
кува муцак јербо је она заузета. за
извету цика формиу без сам тисо да
јој се десно малел та је потлесно ситав-
ла тисо та нас цика вола и он-
да био цинкус и сад она дала пец
да че да седи код куће а цика
вола седи алед платта смоткину

Лоста з воја Гемзионелла
се насликала јуце ласије па Цейала
из тламваја али није била велика
ситица како је мало умудила жагдому
и сад тилица даје уфратила сунца-
ница а сви знамо да је заматрело
и ситално лага кино

Ново печени земљорадник и сељак

Пролази крај њиве новопечени
београдски земљорадник Тића
који има закупљену башту тамо
горе на Вождовцу, па — видевши
једног сељака како нешто сеје,
добаци му:

— Сеј, рођо, сеј! Да није табе
и тог твог семена — ми би поцр-
кали гладни!

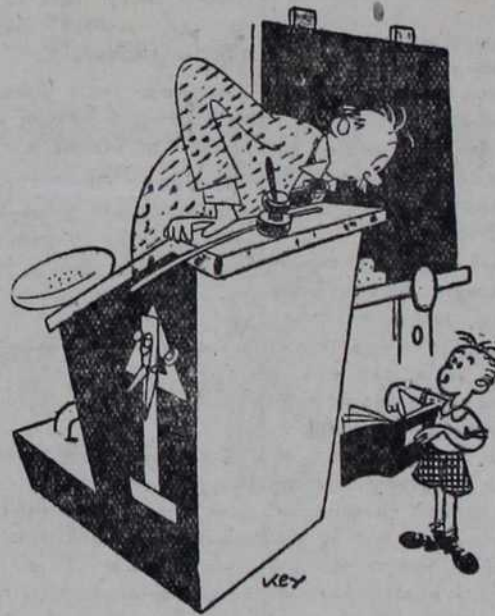
— Јес, господине, славе ми! Ја,
знаш, сејем детелину за волове.

— Госпођице, ви сте дивни, ви сте анђео...
— С тим нећете ништа постићи, господине,
ја сам атенстиња.

— Мора се најбољем надати и бити спреман
на најгоре.

— Мој тата пита, шта сте написали под мо-
јим задатком. Он не може да прочита.
— Написао сам да треба читкије да пишеш!

— Шта видимо над собом кад
је лепо време.
— Небо.
— Одлично! А када пада киша!
— Кишобран.

Козерија

који су од овога рата видели
највеће користи претстављају
најгрлатије родољубе и праве
судије. Они дају мишљење, оп-
тужују, критикују — богате се.
Сви ми остали претстављамо ки-
бицере и клаку. Уочи ником не
говоримо ништа, све одобравамо,
а у себи мислимо да је то нај-
боља политика. Нико неће да ви-
ди да такав наш став штети нај-
више нама и да ћутање и одо-
бравање нису целисходни када
се ради о болесним појавама.
Али ту и јесте чвор. Ми смо сви
навикли да мислимо срцем, а не
главом и зато је код нас поникла
пословица: Тешко ногама под лу-
дом главом. Али не само да су
страдале ноге већ је страдала и
глава и, богами, ако не промени-
мо овај манир, отићи ће глава
до ђавола. Зато сам ја мишље-
ња, пошто смо већ у сезони тур-
шије, да ми наше „срце“ стави-
мо у туршију, и да почнемо да
користимо и главу за размиш-
љање јер она ваљда зато и по-
стоји. Наравно, реч је о онима
који имају главу. А када би то
радили било би нам боље јер
онда не би све радили за инат
и за „неф“ а ваљда би тада би-
ло мање родољуба на језику, а
више у срцу. Сигурно је да сви
ми имамо доста добрих детаља,
само су рђаво смештени и раз-
мештени па се редовно догађа да
паднемо на испиту баш онда ка-
да сви мислимо да смо одлично
знали...

РАВАЈЛО ГОВОРИ ИСТИНУ

КОЛУМБОВО ЈАЈЕ

У животу све зависи од тога са које се стране посматра. Тако је бар мислила Лена, лепа удовица, којој је њен покојни Станко оставио три нерегулисана менице и празну кућу. Зато није дуго носила црнину и трчала на гробље, већ се потрудила да на други начин изађе на селамет. Али није довољно имати само план већ треба имати и среће а то госпа Лена није никад имала бар тако је она свуда говорила и жалила се па би и умрла у том уверењу да једнога дана не оде код своје куме Стане где се упознаде са баба Доком, чувеном врачаром и врло искусном женом.

— Знаш, ћерко, — поче она — стари људи су говорили: боље је умети него имати. То ти је и данас. На све стране видиш људе који умеју па опет им ништа не вреди. Неки опет ништа. Други опет немају ништа па опет им је све потаман. Јер, знај, ћерко, срећа не долази сама већ мора да се ухвати и чврсто држи. А ти си тако лепа да је, заиста, штета да не ухватиш бар парче среће.

После ове теориске припреме баба Дока је често долазила код Лене да је научи и васпита и за кратко време госпа Лена је била што то кажу печена у овој вештини «хватање среће». Лов је почео малим огласима у новинама «да лепа и паметна дама издаје пансион (стан и храну) отменом самцу».

На оглас се јавише многи али је госпа Лена дуго бирала. Чим јој се неко не свиђа, она се узврда и као бајаги ожаловљена, каже:

— Баш ми је жао, али јутрос сам издала...

Ту исту фразу рече и г. Пери, судији у пензији, старом и околелом нежењи, коме се удовица много свидела.

— То је врло незгодно — вели он — а ја се већ надао да ћу се одмах уселити па да пренесем дрва у спаја.

— А ви већ спремате зимницу — процаркута Лена и боље погледа Перу. Још држећи али алкаво одевен он није давао утисак човека који већ у септембру мисли на огрев и зимницу. — А шта је господин?

— Био сам судија, али сам одавно отишао у пензију због неке афере са једном чиновником. Хтела на силу да се уда за мене па кад јој то није успело она ме бар отера у пензију — смећећи се одговара Пери. Али ако! Хвала јој. Јо ме је излечило. Сада сам највећи противник брака.

— Па и боље — вели Лена. — Чиновници не треба да се жене. Мала плата а обично изроде децу, па кад се изврне и умре остане удовица да трља главу. Ето као ја — при том јој засузише очи — хвала Богу те немам деце.

— Код мене није исти случај — каже судија. — Ја сам ситуиран човек и служба ми је, онако узгред.

Лена га још боље погледа па онде доде:

— Изгледате неки озбиљан човек. Ја ћу гледати да дуплирам капару ономе доктору што је узео стан а ви изволите доћи вечерас.

И тако се Пери усели. Госпа Лена свршила добру школу код баба Доке па угађала Пери као малом детету. А мора се признати да је добра домаћица. Све што скува Пери у слат да поједе, а оно богами, није жалила. Пери чисто и незгодно. Не може се данас за четири хиљаде динара добити такав леп стан и одлична кујна.

— Ви ћете пропасти због мене — говорио је он. — Знате ли ви шта то кошта. Море, без меса кроз, само нека је мало замашћено.

— Па не кошта то много, само треба распоредити — одговарала је Лена и тек изнесе «шуф-нудле» или палачинке. Пери је био одушевљен кујном а још више лепом удовицом па се поче дотеривати. Преврну једно одело а већ бријао се сваки дан па је био сав срећан ако може да јој нешто помогне. Да донесе са пијаце, да оде код пекара или за дрва. Једно вече он поче и један пригодан разговор о самоћи, о сродности душа и томе слично, али га Лена пресече.

— Пardon господине! Ја сам поштена жена и пут у моју спаваћу собу води поред олтара.

Пери се трже и батали разговор али је лепота и вештина госпа Ленина била јача од његове одлуке и он се најзад одлучи и скочи у — ћуп.

А сада госпа Лена ужива а Пери диринци и ринта. Главу човек не може да дигне и само вонекад прошапуће у себи: Како се жена промени када се уда. Где су сада крофне и палачинке. На његову срећу Лена би прекинула ова његова размишљања строгом народбом.

— Пери, вежи конопац, хоћу да простирам плавеж или са народбом да исцера дрва.

И, заиста, сада је Лена срећна. А Пери? Ваљда је и он, само не уме да увиди. У свакоме случају не пати од досаде. Или диринци или слуша, Ленкине придице...

НИШТА НОВО

НИШТА НОВО

Приликом једне вечерње седељке, крајем прошлога века, говорило се о напретку науке. Један је причао: — У Физичком институту Универзитета у Вирцбургу успели су да скрозирају једног човека такозваним X — зрацима, које је пронашао неки професор Рентген.

Домаћица се слатко смејала и добаца:

— Шта је ту нешто нарочито? То је паметна жена могла увек да ради са мушкарцима.

Диван човек

Стоји Јанко Веселиновић испред позоришта и гледа лево и десно, према Коларцу и Васиной улици. Наилази Нушић и здрави се с њиме.

— Ти сигурно очекујеш некога? — говори Нушић.

— Чекам Перу Љотића.

— Кој, ти је то? — пита Нушић.

— Један диван, изврстан човек, с којим сам се јуче упознао, — одговара Јанко.

— Па откуд и како знаш да је диван, кад си се тек јуче с њим упознао?

— Море, како да није диван, бре, кад ми је обећао да ће ми данас потписати меницу.

Зобар психолог

Готфрид Келер, био је најпознатији гост циришке кафане „Код жртвеника“ и кад оно тамо једном заседне тада се седи до зоре.

Једне вечери видеше пријатељи, да, крај Келерове столице лежи један кофер. „Зар ћеш тако касно да путујеш?“ питали су га пријатељи.

— Не нећу, али ме људи гледају тако сумњиво, кад се у зору враћам кући. А кад будем носио кофер, они ће помислити: сироти чиновник, тако касно долази с пута и већ мора опет у канцеларију на посао.

Би, шта би ...

— Гром те спалио, да Бог да! Докле ћеш се вући по кафанама. Зашто си се оженио? — то је био пиздрав госпа Пулферије њеном Стојадину, када је у минут до десет, стигао кући. Али на овај поздрав он уопште није хајао већ је наставио своју песму:

„Играли се врани коњи
„Крај Мораве...“

— ... Заиграће и теби мечка, пијандуро — настављала би госпа Пулферија свој монолог, који је трајао све докле док Стојадин нежно не одговори:

— Куш.
Тек после овога би почела права идилја у току које су се чули врло сочни изрази а није био редак случај да се овај пријатељски разговор заврши тучом у којој је госпа Пулферија обично извлачила дебљи крај и то због тога што је Стојадин био шампион у бацању ципеле на даљину. Па још ако је кожна ципела још и којекако али ако се потрефи дрвењак јадна госпа Пулферија носи модрице по две три недеље.

Пре неко вече дође Стојадин кући као додола. Покисао и споља и изнутра па само пева. Госпа Пулферија грди и куне а он мумља:

„Терај Ленка
Рију и зеленка.“

У свађи он се полако свлачио и пошто је госпа Пулферија отишла у собу, он скиде ципеле, које су биле скроз влажне, и стави их на рерну да се суше. У томе се врати госпа Пулферија и свађа поче понова.

— Место да си ишао да купиш угаљ и дрва ти једнако у кафани. А код куће немамо ни оно што је најпотребније — поче своју вакељу госпа Пулферија а Стојадин јој само секундира.

— Зумба, зумба, зумба...
— Изумби се дабогда! Доћи ће и теби црни петак када те тресе капља, од те ракијештине...

— Не вређај божју мученицу — обрешну се Стојадин. Она ми је и отац и мајка да нема ње

не знам шта бих радио када ме насекираш...

— А шта ја да радим када ме ти насекираш? — викну госпа Пулферија.

— И ти удари по ракији. Да видиш што је фино. Само клизи...

— Клизно дабогда у пакао. Душу ми изеде...

— Пас лаје, ветар носи — секундира тСтојадин.

— Када си био млађи изео си му душу са певачицама и белосветскињама а сада то проклето пиће — уздише Пулферија.

— Море и сад нисам сраскида када падне неко добро парче — вели Стојадин и фитиљи бркове.

— Кад би добро парче хтело да гледа такве дртине...

— Море ти си сурунтија матора — замуцкује Стојадин, кога све више хвата пиће. Одједном се у кујни осети неки смрад. Госпа Пулферија притрчи штедњаку брзо избаци из рерне обе нагореле ципеле које су се димиле.

— Ух, шта уради? — закука Стојадин кад виде шта се догодило. За час се истрезни. Шта ћу сад. У чему сутра да идем у канцеларију.

— Наравно када си се нализао као хускија па не знаш та радиш. Ко је још мећао ципеле у рерну? Само будала...

— Море није то би шта би — каже Стојадин. То је све твој инат. Нацокала си ту ватру као да је светојевански мраз само за инат. Хтела си да ме упропастиш. Боље да си ми отсекла руку.

— Нисам намерно, две ми очи — куне се госпа Пулферија. И не сањам, несрећница, да ћеш да печеш ципеле као мусаку.

И ту се њих двоје честито дохватише па дође и до туче. Само, за малер госпа Пулферије пошто су ципеле изгореле, Стојадин дохвати жарач и тако уде си своју лепу половину да јој је глава личила на распуклу дивљу церовачу. И сад ће духовни суд, а богами и овај грађански, да имају посла.

ЗАТРЧАО СЕ

Баш сам чекао трамвај на Теразијама, кад видех свог пријатеља Бранка како ми се журним корацима приближава.

— Ох, Тозо брате, каква срећа што те нађох. Сам те Бог овамо послао. Слушај овај, журим, ево да ти објасним. Знаш, брате, направи ми једну услугу, молим те, али право да ти кажем, неће ти то можда ни бити криво. Треба да се видим са једном девојком, али...

— А јел, згодна?
— Можда и јесте, то јест, без оно можда. Гарантујем ти, лепа је и то врло лепа. Ја њу истина још и не познајем. Пронашао сам је у огласима из новина.

Додох пре неко време оглас да желим познанство једне девојке, онако, да ми прави друштво, да одемо каткад и у биоскоп заједно. За неколико минута баш, морамо се наћи тамо у оној кафани. Ствар је у томе што би ти требало да пођаш на место мене.

— Ја да пођем место тебе?

Шта ти је сад? Ем тражиш познанство, ем ти се пружа прилика, а ти је избегаваш а шаљеш на састанак друга. Да те није можда страх?

— Јок, брате, никакав страх. У питању је сасвим једна друга ствар. Једноставна: непозната ме више не интересује. Малопре, баш кад сам долазио, сретох једну девојку, брате згодну да је бољу ни замислити не можеш. Седела је преко пута мене у трамвају. Јој, што су јој очи, па стас, па витак струк, па ножнице, бајна, божанствена! Баш су ми требали огласи у новинама! Треба само брате драги да отвориш добро очи и срећа ти је одмах ту. Сад разумеш ваљда зашто ме непозната из огласа не занима.

— У трамвају сам јој се обратио. Разговарали смо и кроз пола сата она ме чека пред касином. Има у међувремену да посвршава неке послове, ја ћу за то време да набавим карте. А ти, хајде пријатељу, време лети!

— Важи, учинићу ти и то. А како ћу је препознати?

— А, да. Она ће имати око врата неку шарену мараму, а ти мораш да држиш у руци ову зелену књигу. Лако ћете препознати једно друго. Што се мене тиче, ја ти је великодушно уступам.

Говорећи тако, предаде ми неку зелену књижурину «Науку о логоритмима» и тркну даље.

Ја пођох у кафану која иначе беше недалеко. У једном углу, поред прозора, запазих девојку са шареном марамом. Врло слатка, штавише, сасвим лепа. Држао сам своју књигу врло упадљиво. Она ме примети и осмехну ми се.

— Сад могу бар да скинем ту гадну крпу, рече девојка стављајући мараму у ташну. Ставих је само зато да ме препознате. Речите ми молим вас, правите ли ви обично сва познанства тако, преко огласа?

— Ох, не, богами не. Ово ми је први покушај а надам се и последњи.

Јест, што да кријем. Девојка ми се много свидела. Реших да не кажем Бранку ни речи о овом сјајном сусрету. Ала је био будала! Није се ни побринуо да следи срећу која га је очекивала већ је потрчао за првом сукњицом коју је видео у трамвају.

— Име ми је Вера, рече ми она. Да пођемо у неки биоскоп, шта мислите о томе?

— Добро, хајдемо. Хоћете да одемо у Касину? У мени се одједном пробудила нека злоба, заједљивост. Хтео сам да сретнем оног лудака Бранка, па чека види какво ми је, то благо, онако безбрижно, препустио.

Вера се насмеја.

— У Касину не, немојте тамо. Пред Касином ме чека неки глупак који ми се малопре прикачио у трамвају. Ја му обедах да ћу доћи пред биоскоп само да бих се на тај начин отарасила беде и досаде.

О Д С В Е Г А П О М А Л О

Како мам **Териза** замисља...

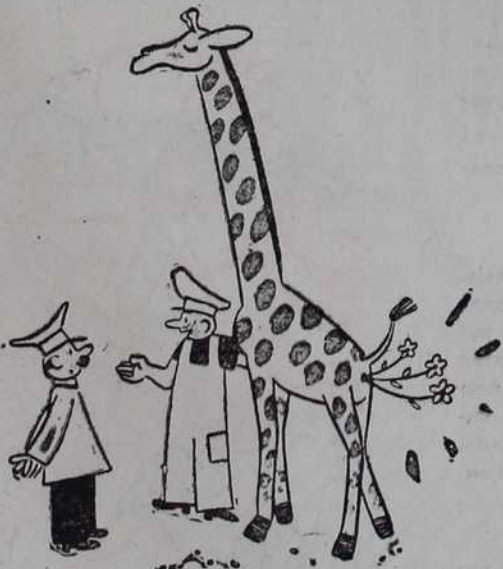
... да су цене утврђене

— Хало! Један моменат само да запишем број!

— Верујеш ли да се човек може заљубити у девојку коју није још ни видео!
— Да кад сазна да ће добити мирас.

— Замисли, жирафа је појела чак семење за цвеће!

Бодљикава Јапанска учтивост

искусства

УМЕТНОСТ. Један уметник неће никад признати да је пропао, нарочито ако јесте. Али његове колеге ће то увек да тарде а нарочито онда ако није.

»О«

ПОЗОРИШТЕ. — Изгледа дане постоји позоришни писац којег нису једанпут извиждали. То доказује да публика може често да греша али бар једанпут и погоди.

»О«

Савете је лакше давати него ли примати их. Лакше је зло чинити, него га поднети.

»О«

Постоји ли на свету болнија ситуација од оне у којој се налази човек који верује да је вољен, а, међутим није? Свакако да постоји. То је она, када је човек вољен, а у то не верује.

»О«

Жене су у животу човеком исто оно, што и залете у једној реченици. Ако има нека више, често се потпуно промени смисао: ако њих никако ни нема, не можеш да разумеш баш ништа.

»О«

Предност човека над животињом састоји се у томе што животиња неће никада и никако успети да буде човек, док међутим, човек успе да буде животиња, увек, кадгод то само зажели.

»О«

Љубав је створила литературу према својој машти, а литература јој се поштено одужила. Растварите љубав од литературе или одузмите литератури љубав. Шта ће нам остати од једног, а шта од другог?

Намирио десет

Аца је имао осморо деце. Али свих осам су девојчице. И Аца би желео једног мушкарца. Напокон Аца очекује пред вратима узбуђено принову. Лекар излази и каже:

- Честитам Ацо!
- Дечко?
- Није.
- Девојчица?
- Није.

Аци се диже коса на глави.
»Збога милога, па шта је?
Лекар се смешка:
— Две девојчице!

Њена љубав

— Злато, реци ми да ли ме заиста волиш?
— Бескрајно...
— Дали би и свој живот дала за мене?
— То не, драги, моја љубав је бесмртна...

Протест

— Господине чувару, то је збиља нечувено! Нека мушка прилика гледа кроз једну рупу у моју кабину!

»О«

— Како не знате дали је ваша жена плавуша или црнка?
— Па не могу ни да знам. Још се није вратила од фризера.

На заседање једне привредне међународне конференције која се одржавала у једном лепом климатском месту Јапана, на две три године, пред овај рат — стигао је и претставник Сједињених америчких држава Норман Девис. У хотелу у коме је он отсео становала је и јапанска делегација на истој конференцији.

Девис се упознао са својим јапанским колегама и са њима до ручковао. Договорили су се да сви заједно идућег јутра пођу на конференцију.

Када је у одређено време Американац изишао из лифта, у хотелском холу га је чекала јапанска делегација. На своје велико изненађење Девис је видео да су сви јапански делегати обучени свечано са цилиндерима на глави док је он имао на себи обично сиво одело за улицу.

Непријатност ове ситуације била је још више подвучена што су се Јапанци учтиво смејали и тиме извињавали што су дошли овако одевени, тј. онако како је то уобичајено код правих домаћина. Девис није чекао дуго, већ под изговором да је нешто заборавио, брзо се попео натраг у

стан и пресвукао се. После краћег времена вратио се прописно одевен, са цилиндером на глави.

Али његово изненађење било је сада веће него први пут. Када је изишао из лифта у холу су га већ очекивали насмејани Јапанци али — овога пута сви одевени у сива одела за улицу.

Ко се најзад морао пресвладати — кроничар ове сцене није прибележио.

— Ти мора да си ослабила, Мицо. Прошле године била је дебља падовница.

Да се искористи

— Један хемичар је пронашао некаку суптанцу, која помешана са хартијом, приликом фабрикације чини да се ова после краћег времена распадне.

— То је хартија од које би требало правити менице, рече му његов пријатељ Лука-

НА КОНЦЕРТУ

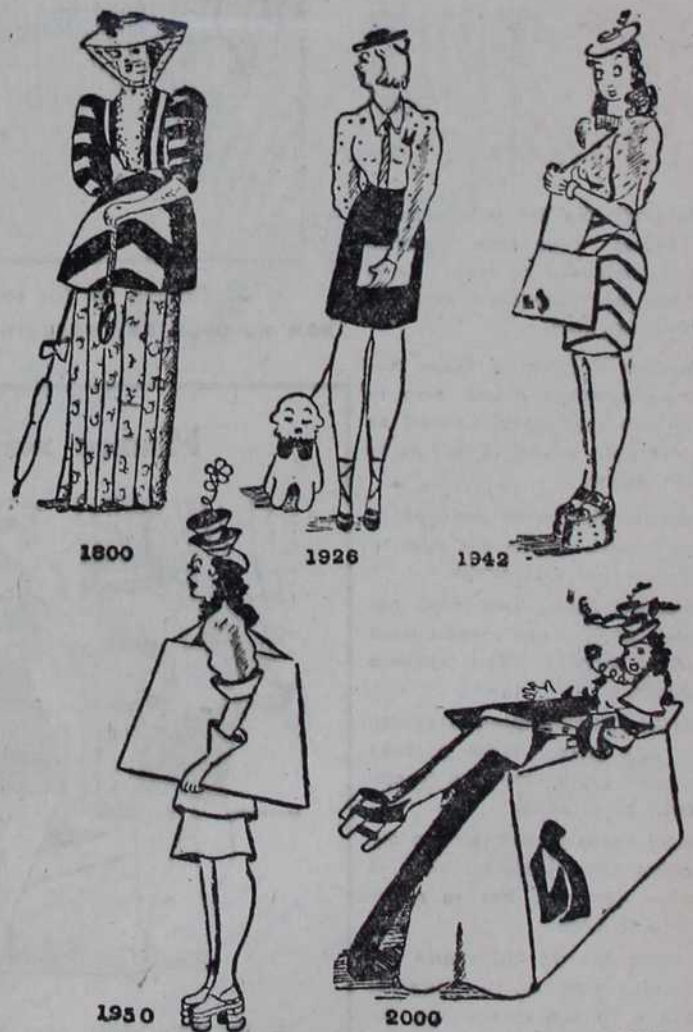
Госпођица: Безобразлук, рекли су да ће доћи цео квартет, а оно само њих четворица.

Она: — Моја пријатељица ми је рекла да није никад видела мање ноге од мојих.

Он: — А ја: твоје ципеле.

Еволуција ташне кроз векове

ЖИВН СЕКЕ

в е с т и

Амерички гост

Матуранту: Код тебе се примећује велико знање једино мало рамљеш у граматичи и синтакси али то не значи ништа. Колико има људи на положајима који болују од исте болести.

Бившем политичару: Када за тридесет година министровања и пословања нисте стигли да одете у народ — данас Вам се пружа прилика.

Једном филантропу: Знамо да је за твоје племенито срце најтежи ударац што се кријацијама не може повисити кирија.

Гролу: Тешко је то када поделиш улоге и режираш комад а неко га скине са репертоара.

Чика Слободану: Међудневнице су најзгодније време када се оставља туршија па не треба да те чуди што су и тебе метнули у теглу.

Једном апотекару: Индискреција је главна сметња што се не могу да развију велики послови.

Вицину: Одавно те нема са вицевама а баш су твоје ствари и мале одличну прођу у — корпи.

— Пошто се ми тако савршено слажемо, драга, дозволи молим те да скинем напокон ову одвратну маску.

Питалице

О ЖЕНАМА

Питао млађи брат старијег: На који ти начин мириш мајку и жену?

— Боље је и мајци се замерити него жени, јер је свака мајка милостива, а жена осветљива.

—О—

Питали момци мудра старца: Који су двојица најсрећнији? — Онај који се рано оженио и онај који се никад није оженио.

—О—

Момчад на сабору питала попа: — Зашто се момак прозове „човек“ чим се ожени? — Зато што се лиши сваке светске радости а навлачи на себе светске жалости.

—О—

Питали ђеда: Шта је најлакше за себе наћи? — Жену и стару капу.

—О—

Питала кћи мајку: — По чему се може познати неожењен од ожењенога? — Први гледа засукујући брке наврше а други замишљено преда се.

—О—

Питали људи ђавола: — Имали ко црњи и несрећнији од тебе? — Има двојица: онај који у жениној кући живи и онај кога жена храни.

—О—

Питали удовицу: — Зашто се преудала. — Боље је са мужем од гувна до гувна, него без мужа од сина до сина.

—О—

Питали старца: — Колико је пута човек весео у своме веку? — Два пута, ђецо. Једном кад се ожени а други пут — кад је се некако курталише.

Лилијан: Код вас је компликован случај. Тако лепо странско име а зноје вам се ноге. Ту је најбољи лек променити име или намирисати ноге.

Биљани: У јесен се хладе љубавници и опада лишће зато ти уради као суво дрво. Сачекај да израсте ново лишће то јест да се појави други.

Верници: Мустре за џемпере се мењају сваке године али вуна остаје иста. Само се опере.

Зиночки: Лепо каже једна пословица да је сваки човек онакав какав га васпита. Зато крените на посао.

Рокси: Између праве и назови даме има само једна разлика што права дама никад не говори за себе да је дама.

Малој Дани: Љубав је само онда слепа ако јој вежеш очи са златном марамом. Без те мараме јако је оката.

Навнки: Узмите 100 грама кишнице, један лимун, 10 грама лавандле и то све кувајте три сата а онда оставите да се охлади. Са тиме мазати руке после прања судова.

Младе женице

— Да знаш драга, исти отац, увече чим га нахраним једва чека да иде у кревет.

Бодљикава искуства

Жена је биће коме је потребно да мисли мозгом човека да би, затим могла да погреши својим.

»О«

Мозак је ствариште идеја. Наравна ствар, као и све историје истог имена, и он би ружно изгледао кад не би мозак добро био снабдевен. И баш због тога, онај, чији је мозак сиромашан сопственим идејама, гледа да га одмах испуни туђим.

»О«

Мозак је наш шкрти рођак, који нам даје увек мање од онога што би могао и то, стално, по цену великих мука.

— Ова девојка има, занста, стаклено срце!
— Покушај с једним дијамантом!